

๒๒

ชัยชนะครึ่งที่ ๘ (ตอน ที่ ๒ ชนะพกพรหม)

เพราะว่า สังสารวัฏกำหนดที่สุดของเบื้องต้นท่ามกลาง
และเบื้องปลายไม่ได้ ก็เหตุเพียงเท่านี้ พอทีเดียวที่เธอจะ
เบื่อหน่าย ในสังขารทั้งปวง พอเพื่อจะคลายกำหนด เพื่อให้
พ้นทุกข์

ชัยชนะครั้งที่ ๘ (ตอนที่ ๒ ชนะพหุพรหม)

๒๐๓

ชีวิตคนเรานั้นสั้นนัก เราไม่มีเวลามากพอที่จะมาเสียเวลา
กับเรื่องไร้สาระ เพียงแค่เราตามจิตของเราให้รู้เท่าทันกิเลส
ไม่ให้ใจตกอยู่ในอารมณ์ของความโลภ ความโกรธ ความหลง ไม่
ให้จิตฟุ้งซ่านขุ่นมัว แค่นี้ก็หมดเวลาไปวันหนึ่งๆ แล้ว เพราะฉะนั้น
อย่ามัวเสียเวลา อย่าไปถือสาในความไม่สมบูรณ์ของผู้อื่น อะไร
ที่ให้อภัยได้ เราควรให้อภัยกัน ถ้าเรารู้จักปลดปล่อยวาง ใจของ
เราจะปลอดโปร่ง เบาสบาย เป็นเหตุให้เข้าถึงพระธรรมกายได้
โดยง่าย การปฏิบัติธรรมที่จะให้ได้ผลดี ต้องรักษาใจให้สงบ
เยือกเย็น มีเมตตาจิตในสรรพสัตว์ทั้งหลาย ให้มีอารมณ์ดี
อารมณ์สบายตลอดเวลา เมื่อมีอะไรมากระทบ แทนที่จะมัวเสีย
เวลา เสียอารมณ์กับเรื่องราวหรือบุคคลเหล่านั้น เราควรนำใจ
กลับมาหยุดนิ่งอยู่ภายใน ให้ใจอยู่กับพระรัตนตรัยตลอดเวลา

พระลัมมาลัมพุทเธเจ้าตรัสไว้ใน สาสปสูตร ว่า

“นครที่ทำด้วยเหล็ก ยาว ๑ โยชน์ กว้าง ๑ โยชน์ สูง
๑ โยชน์ เต็มด้วยเมล็ดพันธุ์ผักกาด มีเมล็ดพันธุ์ผักกาดรวม
กันเป็นกลุ่มก้อน บุรุษพึงหยิบเอาเมล็ดพันธุ์ผักกาดเมล็ดหนึ่ง
ออกจากนครนั้น โดยล่องไป ๑๐๐ ปีต่อ ๑ เมล็ด เมล็ดพันธุ์
ผักกาดกองใหญ่นั้น พึงถึงความสิ้นไป เพราะความพยายามนี้
ยังเร็วกว่ามากนัก ส่วนกัปหนึ่งยังไม่ถึงความสิ้นไป ๑ กัป

ชัยชนะครั้งที่ ๘ (ตอนที่ ๒ ชนะพหุพรหม)

๒๐๔

ยาวนานอย่างนี้แล บรรดาภิกษุที่นานอย่างนี้ พวกเธอ
ท่องเที่ยวไปแล้วมิใช่หนึ่งกับ มิใช่ร้อยกับ มิใช่พันกับ มิใช่
แสนกับ ข้อนั้นเพราะเหตุไร เพราะว่า สังสารวัฏกำหนด
ที่สุดของเบื้องต้นท่ามกลางและเบื้องปลายไม่ได้ ก็เหตุเพียง
เท่านั้น พอทีเดียวที่เธอจะเบื่อหน่าย ในสังขารทั้งปวง พอเพื่อ
จะคลายกำหนด เพื่อให้พ้นทุกข์”

ในโลกนี้ มีคำถามมากมายที่ยังไม่พบคำตอบ ความลึกลับ
ของโลกและชีวิตของสรรพสัตว์ทั้งหลาย เป็นสิ่งที่ยากจะ
เปิดเผยให้เข้าใจได้ทั้งหมดในเวลาอันสั้น การเวียนเกิดเวียนตาย
ในสังสารวัฏอันยาวนานนี้ยากจะหาที่สุดได้ เพราะสัตว์โลกถูก
ความมืด คือ อวิชชาครอบงำจิตใจไว้ ทำให้ไม่เห็นแสงสว่างแห่ง
พระสัทธรรม เหมือนคนตาบอดไม่สามารถมองเห็นดวงอาทิตย์
มีแต่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าเท่านั้นที่ทรงแทงตลอดหมดทั้งโลกธาตุ
ความลึกลับทั้งหลายที่มีอยู่จึงได้เปิดเผยออกมา พระพุทธองค์
ทรงเปรียบเสมือนดวงอาทิตย์อุทัยที่ขจัดความมืดมิดของโลกให้
หมดสิ้นไป

เมื่อครั้งที่แล้ว หลวงพ่อได้กล่าวถึงพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
เมื่อครั้งเสด็จไปพรหมโลกว่า พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงไปสู่พรหม
โลกด้วยกายเนื้อ เพื่อโปรดพหุพรหมผู้เป็นสัสสตทิฏฐิ มีความ

ชัยชนะครั้งที่ ๘ (ตอนที่ ๒ ชนะพหุพรหม)

๒๐๕

เห็นผิดว่า พรหมโลกเป็นภพที่เที่ยงแท้ที่สุด พระพุทธองค์ทรงเปิดเผยให้รู้ว่า พรหมโลกไม่ได้ยั่งยืนอย่างที่เข้าใจ เพียงแต่มีอายุยืนนานเป็นกัปๆ เท่านั้น มีเพียงพระนิพพานเท่านั้นที่เที่ยงแท้เป็นบรมสุขอย่างแท้จริง ซึ่งการเสวยสุขในพรหมโลกนั้น แม้พระสัมมาสัมพุทธเจ้าเสด็จอุบัติขึ้นในโลกหลายพระองค์แล้ว พวกพรหมก็ยังไม่จติเลย

อายุในพรหมโลกของผู้ได้ปฐมฌานยืนนานถึง ๑ กัป ทุติยฌาน ๘ กัป ตติยฌาน ๖๔ กัป จตุตถฌาน ๕๐๐ กัป ในบรรดาพรหมผู้บรรลุจตุตถฌาน หากเจริญสมาบัติมีอากาศาณู-
จายตนะ เป็นต้น จนไปถึงชั้นเนวสัญญานาสัญญายตนะ จะมีอายุยืนถึง ๘๔,๐๐๐ กัปทีเดียว พวกพรหมเสวยสุขยาวนานมาก ยาวนานกว่าชาวสวรรค์มากมายหลายเท่า ส่วนมนุษย์โลกของเราไม่ต้องพูดถึง ชีวิตสั้นเช่นเดียวกับหยาดน้ำค้างบนปลายยอดหญ้าฉะนั้น

*เมื่อพวกพรหมได้ฟังธรรมเช่นนั้นก็กล่าวว่า “ท่านผู้นิรทุกข์ เพราะท่านรู้ว่านิพพานที่ลัสต์ถึงไม่ได้โดยความเป็นอย่างนั้น ถ้อยคำของท่านอย่าได้ว่างเสียเลย นิพพานอันผู้บรรลุพึงรู้แจ้งได้

ชัยชนะครั้งที่ ๘ (ตอนที่ ๒ ชนะพทพรหม)

๒๐๖

เป็นอนิทัสชนะ คือ เห็นไม่ได้ด้วยจักขุวิญญาณ เป็นอนันตะ คือ ไม่มีที่สุดหรือหายไปจากเกิดขึ้นและเสื่อมไม่มีรัศมีในที่ทั้งปวง อันลัดจ์ถึงไม่ได้ โดยความที่ติดเป็นดิน โดยความที่น้ำเป็นน้ำ โดยความที่ไฟเป็นไฟ โดยความที่ลมเป็นลม โดยความที่เหล่าสัตว์เป็นเหล่าสัตว์ หรือโดยความที่สิ่งทั้งปวงเป็นสิ่งทั้งปวง ถ้าท่านรู้มากกว่าเรา หรือเก่งกว่าเราแล้วละก็ เราจะหายไปจากท่าน หากท่านมีอานุภาพจริง ก็จงตามหาเราให้พบ”

พระบรมศาสดาทรงรับคำท้าวว่า “เอาเถิด หากท่านหายไปก็ได้ ก็จงหายไปเถิด” เป็นเรื่องที่น่าแปลกว่า แม้พทพรหมจะหายไปหลบอยู่ที่ไหน ก็ไม่อาจพ้นจากทัสชนะของพระพุทธเจ้าได้ เมื่อพระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสว่า “เออละ เราจะหายไปจากท่านบ้าง” พทพรหมกล่าวว่า “ถ้าท่านหายไปก็ได้ ก็จงหายไปเถิด” พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงบันดาลให้พระองค์หายไป พทพรหมจึงมองไม่เห็นพระพุทธองค์ ได้ยินแต่เสียงของพระองค์ที่กำลังตรัสอยู่ใกล้ๆ ว่า “เราเห็นภัยในภพและเห็นภพของสัตว์ผู้แสวงหา ที่ปราศจากภพแล้ว ไม่กล่าวยกย่องภพอะไรเลย ทั้งไม่ยังความยินดีให้เกิดขึ้นด้วย”

จากนั้นพระผู้มีพระภาคเจ้าทรงตรัสเล่าชีวประวัติของพทพรหมเพิ่มเติมว่า นานมาแล้ว พทพรหมได้เกิดเป็นมนุษย์

ชัยชนะ ครั้งที่ ๘ (ตอนที่ ๒ ชนะพหุพรหม)

๒๐๓

เห็นโทษในกามทั้งหลาย ได้ออกบวชเป็นฤๅษี ทำสมาบัติให้เกิดขึ้น ได้ไปสร้างศาลาอยู่ที่ริมฝั่งแม่น้ำคงคา ครึ่งหนึ่งท่านปรารภนา จะให้น้ำเป็นทานแก่คน และสัตว์ที่กำลังลำบากอยู่เพราะหลงทาง จึงได้อริษฐานด้วยอภิญญาจิตให้ท่อน้ำพุ่งขึ้นจากแม่น้ำคงคา ตรงไปในทางที่กัณดารแห่งหนึ่งในทะเลทราย ซึ่งพวกพ่อค้าเกวียน ๕๐๐ เล่ม และโคเทียมเกวียนกำลังอดคัดขาดแคลนน้ำอยู่ใน ขณะนั้น

นอกจากนั้น พกพรหมยังได้ช่วยคนและสัตว์ ให้พ้นจาก อำนาจของมหาโจร ด้วยฤทธิ์ของตน อีกทั้งได้ช่วยมหาชนให้พ้น จากอำนาจของพญานาคราชที่ดุร้าย และในชาติที่เป็นฤๅษีมีชื่อว่า เกสวฤๅษี พระองค์ได้เกิดเป็นกบปฤๅษี ผู้เป็นศิษย์ของเกสวฤๅษี ซึ่งเพราะอาศัยพระองค์สนองกิจการงานเกสวฤๅษีจึงเลี้ยงชีพได้ “ดูก่อนพกพรหม เราย่อมรู้อายุของท่าน อายุของท่านไม่ได้ ยืนนานอะไรเลย ท่านยังต้องมีการจุติและการเกิดอีก อายุของ ท่านไม่ได้มากอย่างที่คิดเลย”

พวกพรหมทั้งหลายต่างอัศจรรย์ใจที่เห็นพุทธานุภาพ ของพระผู้มีพระภาคเจ้าพากันกล่าวชมเชยสรรเสริญพระพุทธรองค์ และก็ยอมรับนับถือพระพุทธรเจ้าว่า เป็นผู้เลิศที่สุด ประเสริฐที่สุด ไม่มีใครยิ่งกว่า ขณะนั้น มารเห็นว่าพวกพรหมจะล่วงวิสัยของตน

ชัยชนะครั้งที่ ๘ (ตอนที่ ๒ ชนะพกพรหม)

๒๐๘

ก็เข้าสิงพรหมปาริสาชอีกผู้หนึ่ง พลังกล่าวห้ามพระผู้มีพระภาคเจ้าว่า “ดูก่อนท่านผู้นิรทุกข์ เมื่อท่านรู้อย่างนี้ก็อย่าแนะนำอย่าสั่งสอน อย่าแสดงธรรมแก่สาวกหรือบรรพชิตทั้งหลาย เชิญท่านเป็นผู้ชวนชวนน้อยเถิด อย่าได้สั่งสอนสัตว์เลย เชิญท่านเป็นผู้มักน้อย ตามประกอบความอยู่สบายในชาตินี้เถิด เพราะการไม่พูดเป็นความดี ท่านอย่าสั่งสอนสัตว์เลย”

พระผู้มีพระภาคตรัสว่า “ดูก่อนมาร เรา รู้จักเล่ห์ของท่าน ท่านอย่าคิดว่าเราไม่รู้ ท่านเป็นผู้ไม่มีจิตอนุเคราะห์เกื้อกูล จึงได้ห้ามเราแสดงธรรมสั่งสอนผู้อื่นตามที่เรารู้ เพราะเกรงว่าจะล่วงอำนาจของท่านไป เราชื่อว่าตถาคตเป็นพระพุทธรเจ้า เมื่อแนะนำแสดงธรรมแก่สาวก ก็ต้องแนะนำแสดงธรรมตามที่เรารู้มา” พกพรหมได้ฟังเรื่องที่พระบรมศาสดาตรัสเล่าถึงอดีตของตน ก็ระลึกชาติได้ตามที่พระพุทธรองค์ทรงเล่าให้ฟัง จึงทูลสรรเสริญพระผู้มีพระภาคเจ้าว่า “เป็นผู้รู้แจ้งเห็นจริง มีอานุภาพมากจริง เป็นผู้เสด็จมาดี ทำให้พรหมโลกสว่างไสวด้วยแสงธรรม” จึงยอมละความเห็นผิดที่มีมาแต่เดิมได้

เราจะเห็นว่า การที่พระพุทธรองค์ทรงทำให้พกพรหมละความเห็นผิดนี้ นับเป็นชัยชนะของพระผู้มีพระภาคเจ้าที่สำคัญอีกประการหนึ่ง ทำให้เรารู้ว่า พรหมโลกนี้ยังไม่เยี่ยม ที่เยี่ยม

ชัยชนะครั้งที่ ๘ (ตอนที่ ๒ ชนะพรหม)

๒๐๕

กว่านั้นยังมีอยู่ ซึ่งพระลัมมะลัมพุทเจ้าทั้งหลาย ตรัสว่า พระ-
นิพพานเป็นเยี่ยม พระพุทธรองค์ทรงเป็นครูของทั้งมวลมนุษย์
และเทวดาทั้งหลาย กระทั่งพรหมและอรุปรหม หมู่สัตว์ใน
กามาจรภูมิทั้งหมดต้องฟังพระพุทธรองค์ ไม่มีใครยิ่งใหญ่กว่า
พระลัมมะลัมพุทเจ้า เพราะผู้ที่สามารถสั่งสอนสัตว์โลก หรือ
ฝึกผู้ที่ควรฝึกได้ดีที่สุดคือพระลัมมะลัมพุทเจ้า ขอให้พวกเรา
อย่ามัวเสียเวลาไปแสวงหาครูบาอาจารย์ที่ไหน หรือแสวงหา
ที่พึ่งอื่น นอกจากพระรัตนตรัย เราเดินมาถูกทางแล้ว ให้มุ่งหน้า
เดินตามรอยบาทพระบรมศาสดา ลักวันหนึ่งเราจะถึงจุดหมาย
ปลายทางได้อย่างแน่นอน

